

TRIVIUM EGYESÜLET
8/F SZÖVEG

A jófejcsávó, aki babarózsaszínű, szívecskékkel díszített, plasztacélszál-kapucnis overallban lépett be az Aranyos Bikuciba, úgy nézett ki, akár egy emberformára hajtogatott négyajtós szekrény. Szó se róla, jókora nagy baromállat volt az ipse; amolyan kétméterhuszas holdnyaló kosaras, kockahassal és sörtés, szögletesre formázott, csaknem kopaszra gyalult kockafejjel. Emberes krumpliorrában vésett rézkarika fityegett, széles homloka közepén pedig villámokban végződő hurkoskereszt tetoválás díszelgett, melyet a Pokol Lángjai nyaldostak. Az RMT tagjai viselnek ilyet; szóval helyre kis kigyúrt buzeráns a csávó. Némiképp rontotta az összhatást, hogy felül és alul két-két metszőfoga hiányzott, és amikor mosolygott, be lehetett látni egészen a szájpadrólásáig. Vagy még tovább. Bazi nagy nyelve volt! Amikor fázósan hátravetette szarrá ázott kapucniját és láthatóvá vált vaskos bikanyaka, első pillantásra bármibe hajlandó lettem volna lefogadni, hogy a törzset és a fejet összekötő testrészt olyan vastag, hogy nem tudnám összecsatolni körülötte a nadrágszíjamat. Még akkor sem, ha hagyná. Ráadásul a fickó nem is úgy nézett ki, mint aki bármit is megenged egy hozzám hasonló jöttment kocsmatölteléknek. Nem csak az izmai domborodtak látványosan, de az overall hónaljrésze is jócskán kidudorodott, ami vagy azt jelentette, hogy ökölnyi nagyságú anyajegye van ott, vagy pedig azt, hogy egy felcsatolt stukkert rejteget. Szinte szaglott róla, hogy hívatásos a briganti.

És ahogy járt, s a csípőjét billegtette, még játszott is az ultramacsó himtoprongyot...

No, engem az ilyen típusú hirigjanik alaptól irritálnak.

Rávigyorgtam, majd hímringyósan pislogtam, hogy magára vonjam a figyelmét az RMT-s buziállatjának. Aztán amikor úgy véltem, sikerült elnyernem nagybecsű figyelmét, tettem is rögvést egy kedves megjegyzést:

– Anyádat az M4-esben hagytad, fartúró köcsög?

A fickó vagy nem tartozott a sértődős fajtába vagy telibe trafálhattam az igazságot, hiszen ahelyett, hogy megpróbált volna jobb csapott fonákkal padlóra küldeni, érdeklődve rám mosolygott és biccentett.

– Tetű?

No, nem mintha alapvetően barátságtalan fiú lennék, de attól a színlelt negédességtől, ahogy ez a tetovált barom rám vigyorgott, bizseregni kezdett az öklöm, és heves vágyat éreztem a megmaradt fogak eltávolítására.

Ám mivel a nevemen szólított, feltételeztem, hogy ismer, így egyelőre türtóztettem magam, és nem őt ütöttem meg, hanem barátságosabb hangot:

– Én Tű – flegmáztam oda. – De te ki a trágya vagy?

Legnagyobb megdöbbenésemre a négyajtós szekrénynyi illető ahelyett, hogy megpróbált volna lebólintani, laza csuklómozdulattal mozdulattal lehessegette a padlóra félrészeg pulatszomszédaimat, majd összehúzta a két üresen maradt széket, és nyögve lerakta rájuk méreteres valagát. Bemutatkozásképpen felhajtotta a kőhányási zavarosom maradékát, majd díjnyertes nyelvvel kihalászta a korszó aljáról a kisüstibe áztatott gyöngyhagymafejet, és élveteg vigyorral, ráérősen elcsámcsogta.

Talán mondanom sem kell, ilyenén bemutatkozás láttán rosszallóan egymásnak koccantak a szemöldökeim az orrnyergem fölött.

Nem kedveltem az efféle ismerkedési procedúrát.

– Hm, ezek szerint van érvényes életbiztosításod? – érdeklődtem csupán a miheztartás végett.

A fickó válasz helyett a pofámba böfögött.

Egyáltalán nem fogta vissza magát. Még a savanykás sör sem tudta semlegesíteni a kisüstis bukéba csavarodott tömény gyöngyhagymabűzt és a még töményebb szájszagot. Iszonyatosan büzlött a pofája. Szerintem akkor se lett volna felemelőbb az élmény ez a böffeneség, ha nem falja be a hagymafejet...

Tutira vettem, hogy hírből sem ismeri a fogkefét, a szájvizét pedig – már ha használ olyat – a kéthetes lábmosó lötytyéből állítja elő.

Jól láthatóan fintorogtam.

Ő meg ismét pofázott. Egyenesen a képembe.

– Maga Tetű, ugye?

Az a tény, hogy az „ugye” szót nem „ugyi”-nak ejtette, ahogy az Nyú Drcenben és környékén dukál, ékesen árulkodott idegen mivoltáról. De ha nem idevalósi, honnan a hekkből ismer? És honnan tudja vajon, hogy kihoz a sodromból azzal, ha a képembe böfög és lemagáz, amikor én tegeződésre csábítottam?

Szándékosan ingerelt a tuskó, az implantos bal herembe és a műszempilláimba lefogadtam volna bárkivel!

Ez az állami állatjóság meg ismét a szaglószervembe böfögött.

Mit mondjak... ettől a pimaszságtól megnyúlt ám a képem rendesen. Feltoltam kedvenc napszemüvegem a homlokomra, és jelzésértékűen beszívtam vagy fél köbméter levegőt a tudómba...

Ez volt az a pillanat, amikor a bárban lötyögő törzsvendégek sietve elkotródtak a közelemből. Ismertek annyira, hogy megsejtsék, némi hirig következik.

Javamra szóljon, hogy én jóban voltam mindegyikükkel, s szándékosan nem tettem volna kárt bennük, még akkor sem, ha holmi tanulatlan tuskók leányáznak... Ám azt még a hülye is tudta a Bikuciban, hogy egy eltévedt lövés után szart se ér az ismeretség, holmi bocsánatkérés vagy vállveregetés... És mivel a törzsvendégek egyike sem rendelkezett érvényes betegbiztosítási kártyával, érthetően óckodtak az eltévedt golyóktól.

Közben a rózsaszínes csavernyák egyre csak vigyorgott és vigyorgott, úgy mutogatta a fogait, mintha fogorvosi székben terpeszkedne.

Némi tusa árán leküzdöttem heveny megrökönyödésemet, az arcom kisimult, a szám mosolyra húzódott. Elismerően biccentettem, mintha az idegen bátorságát magasztalnám, majd kezdeményezésképpen útjára engedtem egy laza balhorgot a tiszteletlen vendég állá irányába.

A hülye állat persze bevette a trükköt...

Jó alaposan el lehetett telve magától, mivel azt hitte, hogy valami baromi nagyot alkotott, amikor elkapta lendülő csuklómat a levegőben. De hát honnan is sejthette volna egy ilyen betonagyú bunkó, hogy ezt a remekbe szabott ütést csupán elterelő mozzanatnak szántam...

A következő pillanatban kirúgtam alóla mindkét bárszéket, és ha már úgyis markolta a bal csuklómat, jó alaposan megrántottam, hogy kibillentsem a formájából és irányítsam zuhanását. Naná, hogy lefejelte a bárpultot a balga a hurokkeresztes buzitetkójával, aztán miközben onnan lepattanva a padló felé bukott irdatlan sebességgel, szabad jobb kezemmel felragadtam a kiürített korsót, és megtupíroztam vele a buksija domborulatát.

A korsó persze szilánkokra tört.

Egy kicsit a fickó koponyája is. No jó, nem kicsit. Néhány koponyaszilánk azonmód belefűrődött az agyába.

Ráérősen előhúztam a gatyámból a stukimat, és a biztonság kedvéért körbeillantottam a graffitidíszes falakon a rubinpiros lézerkukit. Nem kellett aggódnom: senki sem akart beleavatkozni. A törzsvendégek megélték, és megtapsolták a mutatványt. Jó régen unatkoztak már itt; az események váratlan alakulása legtöbbjüknek valóságos felüdülést

jelentett. Egy csapásra megpezdült az élet a bárban, s úgy tűnt, senki nem akar hősködni. A babarózsaszín overallos fazon pedig úgy hevert a kézi szövésű, sajtársárga selmeczi subaszőnyegen, mintha csöppet sem zavarná, hogy a koponyájából szivárgó vér kicsiny tócsába gyűlik a feje körül, és merő ragacs lesz tőle az a durva sörte, amit legjobb jóindulattal sem lehetne hajnak nevezni.

Futólag szemügyre vettem áldozatomat, és megállapítottam, hogy egy kissé nagyobbat ütöttem a kelleténél. De hát magára vessen ez a barom! Minek nyelte be a sörömet és minek bőfögte a pofámba a kisüstibe áztatott hagymám maradékát?

Néhányan még mindig tapsoltak. Valószínűleg görcsöt kapott a tapsolóizmuk, s nem bírták abbahagyni. Biccentettem, és udvarias mosolyokat villantottam tisztelőim irányába.

– Kösz, fiúk... de *most már* elég a fölös csatazajból...

No persze nem mindenki volt maradéktalanul elégedett a produkciómmal. Sőt, akadt, aki kimondottan nehezményezte...

– Hülye állat, Tetű! – sipította felháborodottan Mirko, a csaposok gyöngye, és rettenetesen grimaszolt. – A főnök rám veri a szőnyegtisztítás árát! Levonja a fizumból az összeset, *cuzámen!*

– Pofa súlyba! – rőfögtem rá békítően. – Térítem a kárt az utolsó euig. – Rutinos mozdulattal elővarázsoltam a nagy barom tárcáját a gusztustalan overall belső zsebéből, és nagystíluen kiteragettem Mirko elé vagy fél tucat hitelkártyát, akár egy bűvész a kártyalapokat. – Húzhatsz egyet, proosztókám!

Hiánytalanul meglévő bal szemem világába le mertem volna fogadni, hogy a Gold Euront húzza.

Naná, hogy azt! Mirko nem volt hülye. Biztosan sokat gyakorolta az ilyesmit. Csukott szemmel is a legdrágábbat markolta volna ki. Rá se pillantott, már nyalta is bele a leolvasóba a Goldie-t.

– Hozzá tehetsz a kártérítéshez kétszáz rupcsót! – intettem nagystíluen, mivel a Karnevál előnapján szokatlanul enyhe hangulatban leledzettem. – De ne többet, ha nem akarod, hogy megtiporjam a szlovák karalábéfejedet és gyógylevet préseljek belőle.

Mirko alkudozott. Méghozzá elég pofátlanul.

– Legyen ötszáz, és nem hívom a zsarukat.

Ez a fiú gyakran megröhögtetett. Kár, hogy ilyen öngyilkos a humora...

Már-már mozdultam, hogy legyalázzam egy orrba veréssel, de mivel ezen a századvégi augusztus tizenkilencedikei szép savasesős reggelen négy szatmári kerítésszagató után engedékeny hangulatban lebegtem, nagylelkűen eltekintettem az életképtelen hülyegyerek megfenyítésétől.

– Boldog születésnapot! – mordultam rá, imigyén jelezve, hogy meghagyom az életét, s még csak nyomorékká sem verem.

Mirko azonban rám se bagózott. Leolvasta a kártya tartalmát, pislogott, majd máris újabb variációval hozakodott elő.

– Hé, Tetű! Legyen egy ezres, és a hullát is eltüntetem.

Hm, ezek szerint jókora summa nyugodhat a Gold Euronon, ha Mirko ennyire készségeskedik.

De kit érdekel? Vállat vontam. Én már első pillantásra kiszúrtam, hogy a kártyákkal gondok lesznek. Kissé búzlenek az állami bérlistától... Vannak ugyan megfelelő kapcsolataim, ahol pár száz rupcsiért lekapják róla a védőkódot, de most mit aprózzam el magam?

– Tudod mit, karalábéarcú? – kedveskedtem. – Tartsd meg az összes kártyát. Tied a hulla. De ráadásként ma minden haver ingyen piál itt végkifulladásig! – Azok felé

fordultam, akik voltak oly vakmerőek, hogy a történetek dacára még mindig nem húzták el a belüket. Lehetek vagy heten. Ha már ilyen tökösek, hogy itt maradtak és vállalták a semmit sem látó, semmit nem halló, semmit nem tudó szemtanú szerepét, megérdemelnek egy jó napot. – Hé, ti szakadt nyomoroncok... igyátok le magatokat a sárga padlófűtésig a néhai buzeráns vadbarom egészségére! Bár alig hiszem, hogy mindez bármit is számítana a balfácán lelki üdve szempontjából. *Nazdarovje!*

– Ez a beszéd, Tetű!

Az Aranyos Bikuci törzsvendégei közelebb nyomultak hozzám és a pulthoz. Némelyek megveregették a vállamat, de látva elrettentő pillantásomat meg sem próbáltak kizsebelni. Mások nem töltötték a drága időt ilyen fölösleges társasági rituálékkal: máris szlopálni kezdték az ingyen piát.

Mirko alig győzte a melót; káromkodva nyomatta eléjük az orrdögönyöző szatmári szilvát meg a kecskeméti fülsiketítően füttyögő barackot. Patakokban folyt a jó háziprüttyögős is, és alkoholpárával telt meg a helyiség; ha most valaki csikkre gyújt, a bekövetkező robbanástól tutira leég a szőr mindnyájunk seggéről...

Ám senki sem vesztegette az időt csikkentésre, amikor ingyen lehetett vedelni. Úgy szívták magukba a nedűt, mint száraz szivacs a vizet. Literszám fogyott a híg alföldi lötyögős meg a kokárdás pálinka. Néhány elvetemült, alpári, hazafiatlan egyén viszont méregdrága külföldi piákat – lengyel vyzkit, orosz wodkát, román tekylát vagy éppen szerb sligovicus-cicust rendelt – az én kontómra.

Sosem voltam kicsinyes, főképp, ha más pénzből fizettem a ceppet, de most akaratlanul is megjegyeztem a fizimiskájukat. Alkalomadtán majd a szemükre hányhatom e tettüket, és ha nem tejelnek, leadom az infót a nemzetbiztonságiaknak, hogy leakasszak pár tucat eurupcsit az állami kasszából a besúgásért. Hiszen aki magyar léteére nem magyar piát vedel, az eleve gyanús – idegen lelkületű –, s nyilván más gaztettekre is képes lehet.